

Zjevení Ježíše Krista – číslo jedna

Semena zjevení: Odhalování prorocké tapiserie od podobenství až po poslední varování

Jeff Pippenger

2023-07-29

Spojené státy jsou v Bibli výslovně označeny. Existuje několik biblických pasáží, které výslovně označují Spojené státy na konci světa. Ve třinácté kapitole Zjevení jsou Spojené státy druhou šelmou, totiž šelmou se dvěma rohy, která vystupuje ze země a zakazuje celému světu kupovat či prodávat — ledaže by měl znamení šelmy.

I viděl jsem jinou šelmu, vystupující ze země; a měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak. A vykonává všechnu moc první šelmy před její tváří a působí, že země i ti, kteří na ní přebývají, se klanějí první šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. A činí veliká znamení, takže před zraky lidí nechává sestoupit oheň z nebe na zem. A svádí ty, kteří přebývají na zemi, skrze ta znamení, která jí bylo dáno činit před tváří šelmy; a říká těm, kteří přebývají na zemi, aby učinili obraz šelmě, která měla ránu od meče, a přece zůstala naživu. A bylo jí dáno vdechnout život obrazu šelmy, aby obraz šelmy i mluvil a způsobil, že budou usmrceni všichni, kdo by se obrazu šelmy neklaněli. A působí, že všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, je dáváno znamení na pravou ruku nebo na čelo, a že nikdo nemůže kupovat ani prodávat, leda ten, kdo má znamení nebo jméno šelmy anebo číslo jejího jména.

Zde je moudrost. Kdo má rozum, ať spočítá číslo té šelmy; neboť je to číslo člověka; a jeho číslo je šest set šedesát a šest. Zjevení 13,11–18.

V tomto oddílu je sedm hlavních prorockých charakteristik spojených se zemskou šelmou se dvěma rohy. Vykonává moc šelmy, která mu předcházela; působí, aby se celému světu klanělo šelmě, která byla před ním; činí veliká znamení, která všichni lidé vidí; svádí celý svět a přikazuje světu, aby zhotovil obraz šelmy, jež byla před ním; dává život obrazu šelmy a ten mluví; pod trestem smrti nutí celý svět, aby se klaněl obrazu šelmy; a nutí celý svět, aby přijal znamení buď na čelo, nebo na ruku, a zakazuje kupovat a prodávat těm, kdo nemají znamení, jméno nebo číslo šelmy.

Dílo svodu vykonané šelmou, která v jedenáctém verši vystupuje „ze země“, je natolik klamné a mocné, že „svádí obyvatele země“. Celý svět bude sveden Spojenými státy. To znamená, že s výjimkou Boží církve bude celý svět sveden k přijetí znamení antikrista. Prorocké události, které tomuto celosvětovému svodu předcházejí, jsou již v běhu.

Existují příběhy z Bible, které zná většina lidí, třebaže jen povrchně. Většina slyšela o střetech mezi Mojžíšem a faraonem, Daniele a Nebúkadnesarem nebo Ježíšem a Pilátem. Lidé tyto biblické příběhy znají na různé úrovni porozumění, avšak nutně si neuvědomují, že biblické proroctví přímo a velmi konkrétně označuje krále a království. Tak tomu bylo jistě v případě

Mojžíše, Daniela i Krista. Egypt, Babylón i Řím byly všechny v biblickém proroctví výslovně označeny předem, ještě před dějinami, v nichž naplnily předpovědi týkající se jejich příslušných království. Bůh se nikdy nemění.

Neboť já jsem Hospodin, neměním se; proto vy, synové Jákobovi, nejste stráveni. Malachiáš 3,6.

Ježíš Kristus týž včera i dnes i na věky. Židům 13,8.

Skutečnost, že se Bůh nikdy nemění, nám dovoluje uplatnit určitou prostou logiku při našem zkoumání zemské šelmy se dvěma rohy ze třinácté kapitoly Zjevení. Protože víme, že Bůh předložil předpovědi, které přímo označovaly království Egypta, Babylóna a Říma, když každé z nich přicházelo do styku s Boží církví a pronásledovalo ji, můžeme stanovit některá fakta týkající se zemské šelmy ze třinácté kapitoly Zjevení. Zemská šelma bude, stejně jako Egypt, Babylón a Řím, v biblickém proroctví přímo označena předem, ještě před dějinami, v nichž se naplní předpověď týkající se onoho národa. Říkám, že tuto skutečnost můžeme stanovit na základě velmi jednoduchého, avšak důležitého biblického pravidla. Toto pravidlo určuje, že pravda je potvrzena na základě svědectví dvou.

Na základě výpovědi dvou svědků nebo tří svědků bude usmrcen ten, kdo je hoden smrti; na základě výpovědi jediného svědka však nebude usmrcen. Deuteronomium 17,6.

Jeden svědek nepovstane proti člověku pro žádnou nepravost ani pro žádný hřích, v jakémkoli hříchu, jehož by se dopustil; na základě výpovědi dvou svědků nebo na základě výpovědi tří svědků bude věc potvrzena. Deuteronomium 19,15.

Toto je potřetí, co k vám přicházím. V ústech dvou nebo tří svědků bude potvrzeno každé slovo. 2. Korintským 13,1.

Proti staršímu nepřijímej žalobu, leda na základě dvou nebo tří svědků. 1 Timoteovi 5,19.

Biblické proroctví předpovědělo zánik starověkého Egypta, když Bůh jednal se vzpurným egyptským faraonem. Biblické proroctví předpovědělo vzestup i pád starověkého Babylóna a zároveň se zabývalo vzpurnými babylónskými králi. Biblické proroctví předpovědělo vzestup i pád říše pohanského Říma a označilo i usvědčilo zkažené představitele Říma. Důslednost neměnného Božího charakteru ukazuje, že nejvýznamnější království zmíněné v biblickém proroctví — zemská šelma ze Zjevení třinácté kapitoly — bude zcela jistě biblickým proroctvím identifikováno.

Až se naplní proroctví o šelmě ze země ze třinácté kapitoly Zjevení, Boží církve se ocitne v konfrontaci s politickým a náboženským vedením této šelmy ze země, jak je to prorocky znázorněno na Mojžíšovi, Danielovi a Kristu. Prorocká úloha Spojených států na konci světa je jedním z hlavních témat biblického proroctví. Při rozvíjení biblických informací, které určují úlohu Spojených států v biblickém proroctví, budeme používat pravidla, jež se nacházejí v samotné Bibli, neboť Boží slovo nepotřebuje žádnou lidskou definici. Starověký Izrael obdržel obřadní pravidla, zdravotní pravidla, deset mravních pravidel, pravidla pro zemědělství a tak dále. Bůh je Bohem řádu.

Všechno ať se děje důstojně a spořádaně. 1. Korinským 14,40.

Biblický záznam neposkytuje žádné svědectví, které by naznačovalo, že člověk bude požehnán pouhým přehlížením pravidel daných Bohem. Kdo může očekávat, že bude požehnán, jestliže přehlíží pravidla prorockého výkladu stanovená v Bibli a Biblií pro účel studia proroctví?

Pojďte nyní a rozsudme to spolu, praví Hospodin: budou-li vaše hříchy jako šarlat, zbělejí jako sníh; budou-li rudé jako purpur, budou jako vlna. Izajáš 1,18.

Když budeme uplatňovat biblická pravidla, dovolíme Bibli, aby určila a potvrdila, zda jsou tato pravidla pravá, či falešná. Jako u všech různých Božích pravidel vždy existuje satanova padělaná napodobenina těchto pravidel. Je proto nezbytné, aby při použití určitého pravidla k ustanovení pravdy byla podrobena zkoušce jak rozpoznaná pravda, tak i použité pravidlo.

Milovaní, nevěřte každému duchu, ale zkoušejte duchy, jsou-li z Boha; neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků. 1 Janův 4,1.

Dalším účelem, vedle určení prorocké úlohy Spojených států v této studii, je rozpoznat tajné poselství z knihy Zjevení, které Ježíš skryl až do této konkrétní generace.

Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu; avšak zjevené věci patří nám a našim synům navěky, abychom činili všechna slova tohoto zákona. Deuteronomium 29,29.

Zjevená Boží prorocká tajemství mají za účel umožnit těm, kdo toto tajemství přijímají, zachovávat Jeho zákon. Lidé mohou Jeho zákon zachovávat jedině tehdy, je-li vepsán do jejich srdce. Tajemství, které je odpečetěováno v knize Zjevení, je součástí procesu, jímž Duch svatý vepisuje Boží zákon do našeho nitra a do našich srdcí. Tajemství, které je otevřeno Božímu lidu, je-li a když je přijato vírou, ustanovuje novou smlouvu.

Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy uzavřu novou smlouvu s domem Izraele a s domem Judy; ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; mou smlouvu porušili, ačkoli jsem jim byl manželem, praví Hospodin. Ale toto bude smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po těch dnech, praví Hospodin: Svůj zákon vložím do jejich nitra a vepíši jej do jejich srdce; a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Jeremjáš 31,31–33.

„V posledních dnech dějin této země má být obnovena Boží smlouva s jeho lidem, který zachovává jeho přikázání.“ Review and Herald, 26. února 1914.

Zjevení 1,1–3 Poslední varovné poselství:

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzo stát; a oznámil je, poslav je skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi: který vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista a o všem, co viděl. Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm zapsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

První tři verše první kapitoly Zjevení ukazují, že „Zjevení Ježíše Krista“ je závěrečným poselstvím pro lidstvo. Je to zjevně poselství, protože „Zjevení Ježíše Krista“ mu bylo dáno nebeským Otcem, aby svým služebníkům ukázal, co se „musí brzy stát“.

Je nám uloženo vzít v úvahu, že „Duch svatý takto uspořádal věci jak při udělení proroctví“, tak i „v zobrazených událostech“.

„Duch svatý uspořádal věci jak při udělení proroctví, tak i v zobrazovaných událostech takovým způsobem, aby učil, že lidský nástroj má být ponechán v pozadí, skryt v Kristu, a že Pán Bůh nebes a Jeho zákon mají být vyvýšeni. Čtěte knihu Daniel. Vybavte si, bod po bodu, dějiny království, která jsou tam představena.“ Testimonies to Ministers, 112.

„Vyličené události“ a také „udělení proroctví“ v prvních třech verších první kapitoly Zjevení konkrétně znázorňují postupný proces, jímž Bůh sděluje lidem, a zároveň určují, že sdělované poselství se nazývá „Zjevení Ježíše Krista“.

Ježíš Kristus pak učinil s poselstvím, které přijal od Boha, dvě věci. Poslal toto poselství skrze svého anděla a zároveň je skrze onoho anděla i oznámil ve znameních. Jeho anděl pak toto poselství přinesl proroku Janovi, který je zapsal a poslal církvím pro tebe i pro mne. První tři verše byly „tak utvářeny“ „Duchem svatým“, aby zdůraznily jak „poselství“, tak i „proces sdělování“, který byl zahrnut do předání tohoto poselství.

Tři verše, o nichž uvažujeme, předkládají poslední poselství lidstvu; avšak nejde pouze o poslední poselství — ještě důležitěji, tyto tři verše představují poslední „výstražné“ poselství planetě Zemi. „Výstražný“ charakter tohoto poselství je rozpoznán tehdy, když je určitá skupina osob označena za „blahoslavenou“ proto, že četla, slyšela a zachovávala „to, co je v něm napsáno“. Existuje skupina osob, která nebude číst ani slyšet výstrahu představenou jako „Zjevení Ježíše Krista“. Je pro ně nemožné, aby byly blahoslavené. Je zřejmé, že jestliže existuje skupina, která je blahoslavená za to, že čte, slyší a zachovává to, co je napsáno, pak existuje i skupina, která blahoslavená není. Bude člověk číst, slyšet a zachovávat poselství Zjevení Ježíše Krista? Jestliže ano, bude blahoslaven; jestliže ne, bude zlořečen.

„Prorok praví: ‚Blahoslavený, kdo čte‘ — jsou takoví, kteří nebudou číst; pro ně toto požehnání není. ‚A ti, kteří slyší‘ — jsou také někteří, kteří odmítají slyšet cokoli o proroctvích; pro tuto skupinu požehnání není. ‚A zachovávají to, co je v ní napsáno‘ — mnozí odmítají dbát varování a pokynů obsažených ve Zjevení; nikdo z nich si nemůže činit nárok na zaslíbené požehnání. Všichni, kdo zesměšňují předměty proroctví a posmívají se symbolům, které jsou zde slavnostně předloženy, všichni, kdo odmítají napravit svůj život a připravit se na příchod Syna člověka, zůstanou bez požehnání.“ Velké drama věků, 341.

Výraz „čas je blízko“ ve třetí verši určuje, že v dějinách nastává určitý čas, kdy přichází poslední varovné poselství. „Ten čas“ — (určitý čas) „je blízko.“ Určitý čas se má brzy dostavit, neboť je blízko, a Boží lid (představovaný Janem) tomuto poselství rozumí dříve, než onen „čas“ nastane. Jan sepsal knihu Zjevení přibližně na konci prvního století, avšak tyto verše ukazují, že v dějinách dlouho po roce 100 nastane okamžik, kdy bude hlášáno závěrečné varovné poselství. Když tento „čas“ „je“ „blízko“, bude Božím služebníkům zjeveno poselství, které označuje „to, co se má brzy

stát“.

V této sérii článků budou Bible a spisy Ellen Whiteové použity jako autorita k potvrzení výkladu biblických pasáží, které citujeme.

Budeme se rovněž odvolávat na pravidla prorockého výkladu sestavená Williamem Millerem a na pravidla uvedená v kompilaci nazvané Prorocké klíče. Použijeme také prorockou studii nazvanou Habakukovy tabule.

Nemáme v úmyslu vymezovat každé pravidlo, které používáme. Pro stručnost budeme jednoduše odkazovat na kompilaci Prophetic Keys pro každého, kdo si přeje přecíst podrobnější doložení daného pravidla. V rámci série Habakkuk's Tables hodláme upozornit na určité výklady, v nichž je téma, jehož se zde krátce dotkneme, rozvedeno do větší hloubky.

Jak budeme postupovat studiem knihy Zjevení, povzbuzujeme k veřejné odezvě, avšak budeme reagovat pouze na podněty, které přispívají k probíhajícímu studiu. Rozsah naší rozpravy bude zahrnovat současnou sérii přednášek, prorocká pravidla, která uplatňujeme, a informace obsažené v Abakukových tabulkách.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a on to poslal a oznámil skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi: který vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista, o všem, co viděl. Blaze tomu, kdo čte, i těm, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

Řecké slovo přeložené jako „oznámil“ znamená „naznačit“. Poselství poslal skrze „svého“ anděla a oznámil je skrze „svého“ anděla. Tímto „svým“ andělem je Gabriel.

„Slova anděla: ‚Já jsem Gabriel, který stojí v přítomnosti Boží,‘ ukazují, že zaujímá postavení vysoké cti v nebeských síních. Když přišel s poselstvím k Danielovi, řekl: ‚Nikdo při mně v těchto věcech nestojí, jen Michael [Kristus], váš kníže.‘ Daniel 10,21. O Gabrielovi Spasitel v knize Zjevení říká, že ‚je zjevil a oznámil skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi.‘ Zjevení 1,1.“ Touha věků, 99.

Anděl Gabriel je poslán s poselstvím a anděl Gabriel toto poselství také představuje. Když lidstvo v dějinách dospěje k bodu, kdy „čas je blízko“, aby bylo hlášáno závěrečné poselství výstrahy, je toto závěrečné poselství znázorněno andělem. V knize Zjevení jsou „poselství“ často znázorněna jako andělé a řecké slovo přeložené ve Zjevení jako „anděl“ ovšem znamená posel.

Každé zjevení Boží pravdy, které v dějinách přišlo, je bezpochyby zjevením Ježíše Krista, avšak Zjevení Ježíše Krista v první kapitole knihy Zjevení je závěrečným varováním pro lidstvo a nastává v určitém okamžiku, který je vyjádřen jako „čas“. V knize Zjevení je ještě další pasáž, v níž Jan uvádí, že „ten čas je blízko“. Tato další pasáž poskytuje druhého svědka, aby prověřil počáteční tvrzení, která jsem učinil o verších jedna až tři.

I řekl mi: Tato slova jsou věrná a pravá; a Pán Bůh svatých proroků poslal svého anděla, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát. Hle, přicházím brzy: blahoslavený, kdo

zachovává slova proroctví této knihy.

A já Jan jsem toto viděl a slyšel. A když jsem to uslyšel a uviděl, padl jsem, abych se klaněl u nohou anděla, který mi toto ukázal.

I řekl mi: Hleď, nečiň toho; neboť jsem spolumužebník tvůj i tvých bratří proroků a těch, kteří zachovávají slova této knihy. Bohu se klaněj.

I řekl mi: „Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať ji činí ještě; a kdo je poskvrněný, ať je poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať činí spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě.“ Zjevení 22,6–11.

Na konci knihy Zjevení nacházíme tentýž námět jako na počátku Zjevení. Znovu se odkazuje na proces sdělování i na poselství, když „Pán Bůh“ „poslal svého anděla, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát.“ A jakmile je služebníkům ukázáno poselství označující „co se má brzy stát“, Kristus oznamuje, že přichází brzy. Toto je poselství, které předchází druhému příchodu Krista, a je proto závěrečným varovným poselstvím — týmž poselstvím, které je v prvním verši první kapitoly představeno jako „Zjevení Ježíše Krista“. Požehnání zaslíbené v prvních třech verších Zjevení je zopakováno výrokem: „blahoslavený, kdo zachovává slova proroctví této knihy.“

V těchto verších nacházíme rozvinutí procesu sdělení vyloženého v první kapitole, neboť zjišťujeme, že poté, co Gabriel předá poselství Janovi, je Jan tímto poselstvím natolik přemožen, že se snaží vzdát úctu Gabrielovi; ten pak Janova nepochopení využívá k tomu, aby ukázal, že nebesští andělé, pozemští proroci a všichni, kdo zachovávají slova tohoto poselství, jsou „spolumužebníci“, kteří mají uctívat Boha-Stvořitele, nikoli Boží stvoření.

Tyto verše popisují tytéž události a stejné poselství, jimiž se zabýváme v první kapitole. Opakují věrná a pravdivá slova, která ukazují Božím služebníkům, co se má vbrzku stát. Poselství je znovu zasazeno do kontextu procesu sdělování mezi Bohem a Jeho služebníky. Ve dvacáté druhé kapitole nacházíme další důkaz, že toto poselství je poselstvím závěrečného varování, neboť „čas“, který je „blízko“, je označen jako nastávající bezprostředně před uzavřením doby milosti pro lidstvo; neboť výrok, že „kdo činí nepravost, čiň nepravost ještě; a kdo je poskvrněný, buď poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, buď spravedlivý ještě; a kdo je svatý, buď svatý ještě“, označuje konec doby milosti a vyznačuje počátek sedmi posledních ran, které pak vrcholí druhým příchodem Krista.

„V tom čase povstane Michael, veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane čas soužení, jakého nebylo od té doby, co povstal národ, až do onoho času. A v tom čase bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize.“ Daniel 12,1.

„Když poselství třetího anděla dospěje ke svému závěru, milost již neprosí za vinné obyvatele země. Boží lid vykonal své dílo. Přijal ‚pozdní déšť‘, ‚občerstvení od Hospodinovy přítomnosti‘, a je připraven na hodinu zkoušky, která je před ním. Andělé spěchají sem a tam v nebi. Anděl vracející se ze země oznamuje, že jeho dílo je dokonáno; na svět byla uvalena závěrečná zkouška a všichni, kdo prokázali věrnost božským příkázáním, obdrželi ‚pečeť živého Boha‘. Potom Ježíš přestává se svou přimlouvou ve svatyni nahoře. Pozvedá své ruce a

mocným hlasem praví: ‚Stalo se;‘ a celý zástup andělů odkládá své koruny, když pronáší toto slavnostní prohlášení: ‚Kdo činí nepravost, čiň nepravost ještě; a kdo je poskvrněný, buď poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, čiň spravedlnost ještě; a kdo je svatý, buď svatý ještě.‘ Zjevení 22,11. O každém případě bylo rozhodnuto k životu nebo k smrti.“ Velké drama věků, 613.

Na počátku knihy Zjevení a na konci knihy Zjevení je představen tentýž příběh. Spojení těchto dvou oddílů nám umožňuje porozumět tomu, že „Zjevení Ježíše Krista“ je konečným poselstvím výstrahy lidstvu před druhým příchodem Krista. Toto poselství je symbolicky znázorněno andělem, který přichází těsně před uzavřením doby milosti. Poselství rozděluje lidstvo do dvou tříd podle toho, zda čtou, slyší a zachovávají poselství, které je odpečetěno, když „čas je blízko“ — těsně před uzavřením doby milosti.

„Jak se blížíme k závěru dějin tohoto světa, proroctví vztahující se k posledním dnům zvláště vyžadují naše studium. Poslední kniha Nového zákona je plná pravdy, kterou potřebujeme pochopit. Satan oslepil mysl mnohých, takže s povděkem přijali jakoukoli záminku, aby neučinili ze Zjevení předmět svého studia.“

„Kniha Zjevení ve spojitosti s knihou Daniel vyžaduje pečlivé studium. Ať každý Boha se bojící učitel uváží, jak co nejjasněji pochopit a předložit evangelium, které přišel náš Spasitel osobně oznámit svému služebníku Janovi: ‚Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát.‘ Nikdo by neměl ve svém studiu Zjevení propadat malomyslnosti kvůli jeho zdánlivě tajemným symbolům. ‚Jestliže se někomu z vás nedostává moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem štědře a nevyčítá.‘ ‚Blaze tomu, kdo čte, i těm, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají, co je v něm zapsáno; neboť čas je blízko.‘ Máme světu hlásat veliké a slavnostní pravdy obsažené v knize Zjevení. Tyto pravdy mají vstoupit do samých záměrů a zásad Boží církve. Tato kniha by měla být studována těsněji a usilovněji a pravdy, které obsahuje, by měly být předkládány s větší vážností — pravdy, které se týkají všech, kdo žijí v těchto posledních dnech. Všichni, kdo se připravují setkat se se svým Pánem, by měli učinit z této knihy předmět horlivého studia a modlitby. Je právě tím, co její jméno označuje — zjevením nejdůležitějších událostí, které mají nastat v posledních dnech dějin této země. Jan byl pro svou věrnou důvěru ve slovo Boží a svědectví Ježíše Krista vypovězen na ostrov Patmos. Jeho vypovězení jej však neoddělilo od Krista. Pán navštívil svého věrného služebníka v jeho vyhnanství a dal mu poučení o tom, co má přijít na svět.“

„Toto napomenutí má pro nás největší důležitost; neboť žijeme v posledních dnech dějin této země. Brzy vstoupíme do naplnění událostí, o nichž Kristus Janovi ukázal, že se mají stát. Když poslové Páně předkládají tyto slavnostní pravdy, musí si uvědomovat, že zacházejí s náměty věčného významu, a měli by usilovat o křest Duchem svatým, aby nemluvili svá vlastní slova, nýbrž slova, která jim dává Bůh.

„Kniha Zjevení musí být otevřena lidu. Mnozí byli učeni, že je zapečetěnou knihou, avšak zapečetěna je pouze těm, kdo odmítají pravdu a světlo. Pravdy, které obsahuje, musí být hlášány, aby lidé měli příležitost připravit se na události, které se mají tak brzy odehrát. Poselství třetího anděla musí být předloženo jako jediná naděje na záchranu hynoucího světa.

„Nebezpečí posledních dnů jsou nad námi a v našem díle máme lid varovat před nebezpečím, v němž se nachází. Nedopust'te, aby vážné výjevy, jejichž příchod proroctví odhalilo, zůstaly nepovšimnuty. Jsme Božími posly a nemáme času nazbyt. Ti, kdo chtějí být spolupracovníky našeho Pána Ježíše Krista, projeví hluboký zájem o pravdy obsažené v této knize. Perem i hlasem se budou snažit objasnit podivuhodné věci, které Kristus přišel z nebe zjevit.“ Signs of the Times, 4. července 1906.

Před více než sto lety, v roce 1906, jsme byli upozorněni, že brzy „vstoupíme do naplnění událostí, o nichž Kristus Janovi ukázal, že se mají stát“. Poselství bylo v roce 1906 ještě stále zapečetěno. Je důležité porozumět tomu, že poselství Zjevení Ježíše Krista je Božímu lidu otevřeno těsně předtím, než se tyto události odehrají. Bylo nám řečeno, že kniha Zjevení „je právě tím, co její jméno označuje,—zjevením nejdůležitějších událostí, které se mají odehrát v posledních dnech dějin této země“.

Jsou otevřeny, aby Boží lid mohl vydat varování, a ti, kdo toto varování slyší, mohli „mít příležitost připravit se na události, které se mají již velmi brzy stát“. Stojí za povšimnutí (neboť Jan představuje Boží lid v dějinách, kdy má být toto poselství hlášáno), že Jan označuje dvě otázky, kvůli nimž byl pronásledován. Bylo to „pro jeho věrnou důvěru ve slovo Boží a svědectví Kristovo“, že „byl vypovězen na ostrov Patmos“. Byl vypovězen proto, že přijal jak Bibli, tak i Ducha proroctví, jenž je „svědectvím Ježíšovým“.

I padl jsem k jeho nohám, abych se mu poklonil. Ale on mi řekl: „Hleď, abys to nečinil! Jsem tvůj spolumužebník a spolumužebník tvých bratří, kteří mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaň; neboť svědectví Ježíšovo je duch proroctví.“ Zjevení 19,10.

Jan představuje lid na konci světa, který rozumí poselství Zjevení Ježíše Krista a který je pronásledován za to, že se pevně drží jak Bible, tak Ducha proroctví.

V prvních třech verších první kapitoly je zdůrazněn proces sdělování mezi Bohem Otcem a jeho služebníky. Dvacátá druhá kapitola přidává k vyprávění o tomto procesu sdělování další prvky. Tyto dva oddíly představují začátek a závěr knihy Zjevení a společně podrobně ukazují Janovu úlohu v prorockém znázornění. Není pouze tím, kdo zapsal slova Zjevení, ale zároveň také představuje ty, kdo na konci světa sdělují poselství posledního varování.

Pán dal slovo; veliký byl zástup těch, kteří je zvěštovali. Žalm 68,11

Jan „viděl“ a „slyšel“ „věci“, které tvoří poselství, a bylo mu přikázáno, aby toto poselství zapsal a odeslal církvím.

Řka: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a co vidíš, zapiš do knihy a pošli sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergama, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodiceje. Zjevení 1,19.

To, co „slyšel“ a „viděl“, mu bylo přikázáno zapsat a poslat sedmi církvím v Malé Asii, avšak pokud šlo o jednotlivé církve, Ježíš nadiktoval Janovi poselství přímo, neboť každé poselství každé ze sedmi církví začíná slovy: „A andělu církve v ... napiš.“ Ježíš nadiktoval jednotlivá poselství církvím.

Ježíš Janovi diktoval a také Janovi řekl, aby zapsal, co viděl a slyšel, a jednou Ježíš Janovi řekl, aby to, co slyšel, „ne“zapisoval.

A zvolal mocným hlasem, jako když lev řve; a když zvolal, sedm hromů vydalo své hlasy. A když sedm hromů vydalo své hlasy, chtěl jsem psát; ale uslyšel jsem hlas z nebe, který mi pravil: Zapečet' to, co promluvilo sedm hromů, a nepiš to. Zjevení 10,3.4.

Janovi bylo řečeno, aby zapečetil to, co promluvilo sedm hromů, a tím zapečet'oval poselství sedmi hromů, právě tak jako Danielovi bylo přikázáno zapečetit jeho knihu až do času konce.

Ty však, ó Danieli, zavři ta slova a zapečet' tu knihu až do času konce; mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání vzroste.... I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Daniel 12,4.9.

„Poté, co těchto sedm hromů promluvilo svými hlasy, přichází Janovi, stejně jako Danielovi ohledně malé knížky, příkaz: ‚Zapečet' to, co promluvilo sedm hromů.‘“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

To, co rozpoznáváme, je skutečnost, že jak na konci, tak na počátku knihy Zjevení je označeno poselství. Je rovněž vymezen proces sdělování tohoto poselství. Část, kterou Jan hraje při sdělování poselství, je zvláště zmíněna. Někdy jednoduše zapsal to, co viděl a slyšel. Jindy mu bylo diktováno a jednou mu bylo řečeno, aby nepsal to, co slyšel. Poselství Zjevení Ježíše Krista je dáno Otcem, Ježíši, Gabrielovi a potom proroku Janovi, jemuž byla svěřena odpovědnost toto poselství zapsat a poslat církvím.

Napiš, co jsi viděl, a co jest, i co se má stát potom. Zjevení 1,19.

Je možné číst tento verš a nerozeznat prorocký princip obsažený v příkazu, aby Jan psal. Zapsat „věci“, které byly viděny a slyšeny, znamená zaznamenat současné dějiny, neboť v Janově době tyto „věci“ byly. Zaznamenávání současných dějin a tím současně zapisování věcí, které budou v budoucnosti, je základním prorockým pravidlem v knize Zjevení. Jan je použit k tomu, aby právě tento princip a jeho důležitost zdůraznil a znázornil, neboť mu bylo v podstatě řečeno, aby zapsal „to, co jest“, a tím bude zároveň zapisovat „to, co se má potom stát“, protože dějiny se opakují. Tato prorocká technika je Ježíšovým podpisem, neboť podpis je jméno a jeho jméno v první kapitole Zjevení je Alfa i Omega. Ztotožňuje konec s počátkem.

Teprve začínáme studium „Zjevení Ježíše Krista“ a nyní se zabýváme prvními třemi verši první kapitoly. Závěrečné varovné poselství nazvané „Zjevení Ježíše Krista“ je sdělováno od nebeského Otce k Ježíši, od Ježíše ke Gabrielovi, od Gabriela k Janovi, který je zaznamenává do knihy, aby byla poslána církvím. Protože je toto poselství tak přímo nazváno „Zjevení Ježíše Krista“, je důležité si povšimnout, že ze všech prvků, které byly lidem sděleny skrze inspirované Slovo zjevující Krista, je ona jediná charakteristika toho, kým Ježíš je a co Ježíš je, znázorněna v činnosti Jana při zaznamenávání tohoto poselství. Když psal o věcech, které tehdy byly, psal zároveň i o věcech, které teprve měly nastat.

Pravda o opakujících se dějinách je znázorněna tím, že Jan zapisuje varování pro svou dobu, které je zároveň varováním pro budoucí čas. Když Jan na počátku křesťanské církve psal sedmi církvím, psal také varování pro křesťanskou církev na konci světa. Tento rys Kristova charakteru je vyjádřen tím, že Kristus je nazýván Alfa a Omega, aneb počátek i konec, aneb první i poslední. Bible tento rys Kristova charakteru ve skutečnosti označuje za to, co dokazuje, že On je jediný Bůh.

V první kapitole Zjevení nacházíme Ježíše, jak se označuje za Alfu a Omegu.

Byl jsem v Duchu v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který pravil: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední. A co vidíš, napiš do knihy a pošli to sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodiceje.

I obrátil jsem se, abych uviděl ten hlas, který se mnou mluvil. A když jsem se obrátil, uzřel jsem sedm zlatých svícňů; a uprostřed těch sedmi svícňů někoho podobného Synu člověka, oděného rouchem až k nohám a přepásaného na prsou zlatým pásem. Jeho hlava a jeho vlasy byly bílé jako vlna, bílé jako sníh; a jeho oči jako plamen ohně; a jeho nohy podobné bronzu rozžhavenému v peci; a jeho hlas jako zvuk mnohých vod. A ve své pravici měl sedm hvězd; a z jeho úst vycházel ostrý dvojsečný meč; a jeho tvář byla jako slunce, když září ve své síle.

A když jsem ho uviděl, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. I vložil na mne svou pravici a řekl mi: Neboj se; já jsem první i poslední. Zjevení 1,10–17.

V těchto verších je obsaženo mnoho pravdy, avšak zde bych pouze poukázal na to, že když Jan uslyšel Kristův hlas podobný troubě a obrátil se, aby spatřil, Kdo to k němu mluvil, uviděl Ježíše Krista jako nebeského Velekněze ve svatyni nebeské svatyně. Ježíš se pak označil za Alfu i Omegu a za prvního i posledního. Ve zprávě a jejím sdělení v prvních třech verších jsme našli linii pravdy, která odpovídala linii pravdy na konci Zjevení. Jako Alfa i Omega Ježíš znázorňuje konec počátkem, poslední prvním. Na konci knihy Zjevení, stejně jako na jejím počátku, se znovu označuje za Alfu i Omegu.

I řekl mi: Tato slova jsou věrná a pravdivá; a Pán Bůh svatých proroků poslal svého anděla, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát. Hle, přijdu brzo: blahoslavený, kdo zachovává slova proroctví této knihy.

A já Jan jsem tyto věci viděl a slyšel. A když jsem uslyšel a uviděl, padl jsem, abych se klaněl před nohama anděla, který mi tyto věci ukázal. I řekl mi: Hleď, nečiň toho; neboť jsem tvůj spoluslužebník i spoluslužebník tvých bratří, proroků, a těch, kdo zachovávají slova této knihy. Bohu se klaněj.

I řekl mi: „Nezapečet’uj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko.“

Kdo činí bezpráví, ať bezpráví činí ještě; a kdo je poskvrněný, ať je poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě.

A hle, přijdu brzo a má odplata je se mnou, abych odplatil každému podle jeho skutků. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední. Zjevení 22,7–13.

Kniha Zjevení pečlivě uvádí, že když Jan zaznamenává poselství, toto poselství má být založeno na zásadě, že počátek znázorňuje konec. Toto poselství je první pravdou odhalenou v knize Zjevení a tatáž pravda je v této knize také poslední vyslovenou. A ve svědectví na počátku i na konci knihy Zjevení se Ježíš označuje jako Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.

První tři verše knihy Zjevení označují poslední výstražné poselství pro lidstvo. Je to varování, které předchází sedmi posledním ranám a druhému příchodu Krista. Poselství Zjevení Ježíše Krista bylo „posláno a oznámeno ve znameních“ „skrze jeho anděla“.

Totéž varovné poselství je pak ztotožněno v poslední pasáži Zjevení a je také znázorněno jako třetí anděl ze čtrnácté kapitoly Zjevení.

A třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: Kdo by se klaněl šelmě a jejímu obrazu a přijal její znamení na své čelo nebo na svou ruku, ten bude pít víno Božího hněvu, které je nalito neředěné do kalicha jeho rozhořčení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A dým jejich trápení vystupuje na věky věků; a nemají odpočinutí dnem ani nocí ti, kteří se klanějí šelmě a jejímu obrazu, i kdokoli přijímá znamení jejího jména. Zjevení 14,9–11.

Poselství posledního varování je poselstvím znázorněným jako třetí anděl. Je to poslední varování, neboť přímo označuje poslední zkoušku pro lidstvo. Ještě jiný anděl následuje a připojuje se ke třetímu andělovi, a tento anděl je rovněž poselstvím posledního varování.

Potom jsem viděl jiného anděla, sestupujícího z nebe, jenž měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů, skrýší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a nenáviděného ptactva. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu.

A uslyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na její nepravosti. Zjevení 18,1–5.

Poselství, které je Zjevením Ježíše Krista, je představeno v první, čtrnácté, osmnácté a dvacáté druhé kapitole. Toto poselství je označeno andělem, který je v prvním i posledním odkazu ve Zjevení ztotožněn jako anděl Gabriel, a potom je ve čtrnácté a osmnácté kapitole toto poselství symbolicky znázorněno andělem letícím po nebi nebo sestupujícím z nebe.

Anděl, který sestupuje z nebe v osmnácté kapitole, je předobrazem již dříve v desáté kapitole, když anděl sestupuje a staví jednu nohu na zemi a druhou na moře. Tento anděl má knihu, kterou je Janovi přikázáno sníst; v jeho ústech je sladká a v jeho břicho hořká. Kniha, kterou Jan jí, je poselstvím, a poselství znázorněné malou knihou je předobrazem poselství anděla ze Zjevení osmnáct, takže i ono je znázorněním závěrečného varovného poselství.

Je nám řečeno, že Boží poselství bylo posláno a oznámeno prostřednictvím anděla; a když pečlivě hledáme, jak je v knize Zjevení znázorněno poselství posledního varování, zjišťujeme, že sedmkrát anděl znázorňuje poselství posledního varování. V prvním i v posledním případě to byl anděl

Gabriel. Potom ve Zjevení 10 vidíme anděla sestupovat s malou knížkou v ruce. Ve Zjevení 14 máme další tři anděly, kteří všichni představují poselství posledního varování. Potom ve Zjevení 18 máme jiného anděla, jenž představuje totožné poselství posledního varování. Sedm poselství posledního varování je znázorněno anděly. První a poslední jsou anděl Gabriel a pět andělů mezi prvním a posledním jsou symboličtí andělé.

Samozřejmě i každá ze sedmi církví má svého anděla, avšak oni nesou poselství církvím, kdežto závěrečné varovné poselství, o němž jsme hovořili, je poselstvím, jehož adresátem je celý svět.

Každá ze sedmi prorockých linií představujících poselství posledního varování má být pečlivě posouzena a vzájemně uvedena do souladu, avšak v této chvíli si přeji pouze vymezit základní princip Alfy a Omegy. První zmínka o určitém tématu v Božím slově je nejdůležitějším odkazem. Poprvé je „semeno“ v Bibli zmíněno v Genesis 1,11, kde je nám řečeno, že semeno bude plodit „podle svého druhu“. První zmínka o semeni zdůrazňuje, že v sobě nese DNA nezbytnou k tomu, aby se samo reprodukovalo. Ježíš označil Boží slovo za semeno.

Tohož dne vyšel Ježíš z domu a posadil se u moře. I shromáždily se k němu veliké zástupy, takže vstoupil na loď a posadil se; a celý zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho věcí v podobenstvích, řka:

Aj, rozsévač vyšel rozsévat. A když rozséval, některá semena padla podél cesty, i přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatá místa, kde neměla mnoho země; a hned vzešla, protože neměla hlubokou půdu. Když však vyšlo slunce, byla spálena; a protože neměla kořen, uschla. Jiná pak padla mezi trní; i vzrostlo trní a udusilo je. Jiná však padla do dobré země a vydala užitek, jedno stonásobný, jiné šedesátinásobný, jiné třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení, slyš.

I učedníci přistoupili a řekli mu: Proč k nim mluvíš v podobenstvích?

On jim odpověděl a řekl: „Protože vám je dáno znát tajemství království nebeského, ale jim to dáno není. Neboť každému, kdo má, bude dáno, a bude mít hojnost; ale tomu, kdo nemá, bude odňato i to, co má. Proto k nim mluví v podobenstvích: protože hledíce nevidí a slyšíce neslyší ani nerozumějí. A na nich se naplňuje proroctví Izaiášovo, které praví: Sluchem uslyšíte, ale neporozumíte; a hledíce uvidíte, ale nepostřehnete. Neboť srdce tohoto lidu ztuhnělo, a ušima těžce slyší, a své oči zavřeli, aby snad někdy očima neviděli a ušima neslyšeli a srdcem neporozuměli a neobrátili se, a já je neuzdravil.“

Blahoslavené jsou však vaše oči, neboť vidí, a vaše uši, neboť slyší. Neboť vpravdě vám pravím, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespátřili; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli.

Slyšte tedy podobenství o rozsévači.

Když někdo slyší slovo o království a nerozumí mu, přichází ten Zlý a uchvacuje to, co bylo zaseto v jeho srdci. To je ten, kdo přijal semeno podél cesty.

Kdo pak přijal semeno na místa kamenitá, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; avšak nemá v sobě kořen, nýbrž trvá jen po čas; neboť když pro slovo nastane soužení nebo pronásledování, ihned se pohoršuje.

Kdo pak byl oset mezi trnám, to jest ten, kdo slyší slovo; ale péče tohoto světa a klam bohatství slovo udusí, a tak se stává neplodným.

Kdo však přijal símě do dobré země, to jest ten, kdo slyší slovo a rozumí mu; ten také přináší užitek a vydává plod, jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný. Matouš 13,1–23.

Semeno, jímž je Boží slovo, má veškerou DNA nezbytnou k tomu, aby vydalo úplnou rostlinu. První zmínka o určitém tématu v Božím slově obsahuje všechny prvky tohoto tématu, které existují. Tato skutečnost je označována jako „pravidlo první zmínky“. Čím důkladněji je toto pravidlo zkoumáno, tím jistějším se stává.

Dříve než budeme pokračovat v našem výkladu Alfy a Omegy a ve vymezení Božího slova jako semene, stojí za to uvážit z úseku, který jsme právě citovali z Matouše, některé podstatné body pro naše posouzení knihy Zjevení. Všichni proroci hovoří o konci světa.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování platí pro nás. To všechno se jim přihodilo jako příklady a bylo to napsáno k napomenutí nám, na něž přišel konec věků.“ 1 Korintským 10,11. „Neboť jim bylo zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám sloužili těmi věcmi, které jsou vám nyní zvěstovány skrze ty, kdo vám kázali evangelium v Duchu Svatém seslaném z nebe; do těchto věcí touží andělé nahlížet.“ 1 Petrův 1,12....“

„Bible nashromáždila a svázala dohromady své poklady pro toto poslední pokolení. Všechny veliké události a vážné děje starozákonních dějin se opakovaly a opakují v církvi v těchto posledních dnech.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Tento úryvek předkládá tři svědky (Pavla, Petra a Ellen Whiteovou), kteří dosvědčují skutečnost, že všichni proroci hovoří o konci světa, což je právě doba, kdy je tajemství v knize Zjevení odpečetěno. Proto v Matouši třinácté kapitole, když Ježíš řekl: „Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili spatřit to, co vidíte vy, ale nespatřili, a slyšet to, co slyšíte vy, ale neslyšeli,“ vyjadřoval totéž blahoslavenství, které je zaznamenáno v prvních třech verších první kapitoly Zjevení.

Blahoslavený, kdo čte, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,3.

Ježíš předložil podobenství o rozsévači a potom byli učedníci vedeni k tomu, aby se ho na toto podobenství dotázali. Avšak dříve než byli uvedeni do rozhovoru s Ježíšem, řekl jim, a co je ještě důležitější, nám: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“

Ježíš podává toto podobenství a uzavírá je varováním pro ty, kdo chtějí slyšet. Poté jsou učedníci uvedeni do rozhovoru, v němž Ježíš pojednává nejméně o třech významných myšlenkách. Rozlišuje mezi dvěma skupinami posluchačů a přitom odkazuje na pasáž z knihy Izajáš, aby poskytl druhé svědectví o dvou skupinách posluchačů (neboť pamatujte, vše je zasazeno do kontextu těch, kdo chtějí slyšet). Třetí myšlenkou, kterou předkládá vedle dvou skupin posluchačů a knihy Izajáš jako druhého svědectví, je skutečnost, že Slovo Boží je semenem. Skutečnost, že

Slovo Boží je semenem, je tedy součástí toho, co má být slyšeno těmi, kdo slyší Zjevení Ježíše Krista v první kapitole knihy Zjevení. V prvních třech verších jsou dva posluchači, stejně jako jsou dvě skupiny posluchačů v Matoušovi třinácté kapitole. Matouš třináctá kapitola jednoduše přidává určitý vhled do rozmanitých způsobů, jimiž se ti, kdo odmítají slyšet, rozhodují neslyšet. A svědectví Izajášovo přidává k poselství, které máme slyšet, ještě více.

V roce, kdy zemřel král Uzzijáš, spatřil jsem také Pána sedícího na trůnu, vysokém a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové; každý měl šest křídel: dvěma si zakrýval tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma létal. A volal jeden k druhému a říkal: Svátý, svátý, svátý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy. A čepy dveří se zachvěly od hlasu toho, kdo volal, a dům se naplnil dýmem.

I řekl jsem: Běda mi! Neboť jsem ztracen; vždyť jsem člověk nečistých rtů a přebývám uprostřed lidu nečistých rtů; neboť mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů.

Tu přiletěl ke mně jeden ze serařů a v ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře. Dotkl se jím mých úst a řekl: Hle, toto se dotklo tvých rtů; tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn.

Potom jsem uslyšel hlas Páně, který řekl: Koho pošlu a kdo půjde za nás? I řekl jsem: Zde jsem, pošli mne.

I řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte vskutku, ale nerozumějte; hleďte vskutku, ale nevnímejte. Učiň srdce tohoto lidu necitelným, jejich uši otup a jejich oči zavři, aby snad neviděli svýma očima a neslyšeli svýma ušima a neporozuměli svým srdcem a neobrátili se a nebyli uzdraveni.

I řekl jsem: Pane, jak dlouho? A on odpověděl: Dokud města nezpustnou a nezůstanou bez obyvatel, domy bez lidí a země nebude docela zpustošena; a Hospodin neodstraní lidi daleko a uprostřed země nebude veliké opuštění. Avšak ještě v ní zůstane desátek, a ten se navrátí a bude opět zničen; jako řečištník a jako dub, jejichž podstata v nich zůstává, když svrhují listí: tak svaté símě bude její podstatou. Izajáš 6,1–13.

Tato pasáž z Izajáše je ovšem naprosto úžasná hloubkou prorockých témat, jimiž se zabývá. Mnohá z těchto témat byla v Habakukových tabulích opakovaně probírána, proto pouze shrneme body z této pasáže, které podporují naše zvažování Ježíšovy zmínky o tom, že jeho slovo je semenem.

Bylo prokázáno, že Izajáš v tomto úseku představuje proroka, a tudíž Boží lid v době konce. Ještě důležitější pro náš záměr je, že Izajáš představuje lid, který žil v hříchu, a přitom působil v Boží církvi. Dokud Izajáš neobdržel zjevení Boží slávy, nepoznával svou vlastní hříšnost. Byl laodicejský, byl slepý.

„Izajáš odsuzoval hřích druhých; nyní však vidí, že je sám vystaven témuž odsouzení, jež vyřkl nad nimi. Ve svém uctívání Boha se spokojoval s chladným, bezduchým obřadem. Nevěděl o tom, dokud mu nebylo dáno vidění Pána. Jak nepatrné se mu nyní jeví jeho moudrost a schopnosti, když hleděl na svatost a velebnost svatyně. Jak nehodný byl! jak nezpůsobilý k posvátné službě! Jeho pohled na sebe sama by mohl být vyjádřen slovy apoštola Pavla: „Já

nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí z těla této smrti?""

„Avšak v jeho tísní byla Izajášovi seslána pomoc. „Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů; v ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře. Dotkl se jím mých úst a řekl: Hle, dotklo se to tvých rtů; tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn.“ Izajáš 6,6.7.

„Vidění dané Izajášovi představuje stav Božího lidu v posledních dnech. Je jim dáno výsadní právo vírou spatřovat dílo, které probíhá v nebeské svatyni. „I otevřen jest chrám Boží v nebi, a ukázala se truhla smlouvy jeho v chrámě jeho.“ Když vírou hledí do svatyně svatých a vidí dílo Kristovo v nebeské svatyni, poznávají, že jsou lidem nečistých rtů — lidem, jehož rty často mluvily marnost a jehož hřivny nebyly posvěceny ani užívány k Boží slávě. Právem mohou propadat zoufalství, když porovnávají svou vlastní slabost a nehodnost s čistotou a půvabem slavného Kristova charakteru. Jestliže však, podobně jako Izajáš, přijmou dojem, který Pán zamýšlí vtisknout srdci, jestliže pokoří své duše před Bohem, je pro ně naděje. Nad trůnem je oblouk zaslíbení a dílo vykonané pro Izajáše bude vykonáno i v nich. Bůh odpoví na prosby vycházející ze zkroušeného srdce.“

„Cílem tohoto velikého a slavnostního Božího díla je shromáždit snopy do nebeské sýpky; neboť země má být naplněna slávou Hospodinovou. Ať tedy nikdo neklesá na mysl, když vidí převládající bezbožnost a slyší slova vycházející z nečistých rtů. Když se mocnosti temnosti sešikují proti lidu Božímu; když satan shromáždí své síly k poslednímu velikému zápasu a jeho moc se bude zdát veliká a téměř drtivá, [tehdy] jasný pohled na božskou slávu, na trůn vysoký a vyvýšený, klenoucí se pod obloukem zaslíbení, přinese útěchu, jistotu a pokoj.“ Review and Herald, 22. prosince 1896.

Vidění „představuje stav Božího lidu v posledních dnech“. Boží lid v posledních dnech jsou Laodicejští.

A andělu církve Laodikejských napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Znam tvé skutky, že nejsi ani studený ani horký; kéž bys byl studený nebo horký. A tak, protože jsi vlažný, a nejsi ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Neboť pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný i chudý i slepý i nahý. Radím ti, abys ode mne koupil zlato přechystané v ohni, abys zbohatl; i bílé roucho, abys byl oděn a neukázala se hanba tvé nahoty; a potří své oči masťou, abys viděl.

Ty, které miluji, kárám a trestám; buď tedy horlivý a čín pokání. Hle, stojím u dveří a tluču; uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním stolovat a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu.

Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvim. Zjevení 3,14–22.

„Poselství církvi v Laodikeji je otřesným odsouzením a vztahuje se na Boží lid v přítomné době.

„Andělu církve Laodicejských napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek Božího stvoření: Znam tvé skutky, že nejsi ani studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! A tak, protože jsi vlažný, a nejsi ani studený ani horký, vyplivnu tě ze svých úst. Neboť pravíš:

Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý.“

„Pán nám zde ukazuje, že poselství, které mají Jeho lidu nést služebníci, jež povolal, aby lid varovali, není poselstvím pokoje a bezpečí. Není pouze teoretické, nýbrž v každém ohledu praktické. Boží lid je v poselství Laodikejským představen jako ten, kdo se nachází ve stavu tělesné jistoty. Žije v bezstarostném klidu a věří o sobě, že je ve vznešeném stavu duchovních dosažení. „Neboť pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a ničeho nepotřebuji; a nevíš, že jsi bídny a ubohý i chudý i slepý i nahý.““

„Jaký větší klam může postihnout lidskou mysl než jistota, že má pravdu, když je ve všem na omylu! Poselství Pravého Svědka zastihuje Boží lid v žalostném sebeklamu, a přece je v tomto klamu upřímný. Neví, že jeho stav je v Božích očích politováníhodný. Zatímco ti, k nimž je řeč obrácena, si lichotí, že se nacházejí ve vyvýšeném duchovním stavu, poselství Pravého Svědka rozbíjí jejich bezpečí otřesným odsouzením jejich skutečného stavu duchovní slepoty, chudoby a bídy. Toto svědectví, tak pronikavé a přísné, nemůže být omylem, neboť promlouvá Pravý Svědek a Jeho svědectví musí být správné.

„Pro ty, kdo se cítí bezpečni ve svých dosažených stupních a domnívají se, že jsou bohatí v duchovním poznání, je obtížné přijmout poselství, které prohlašuje, že jsou oklamáni a potřebují každou duchovní milost. Neposvěcené srdce je „úskočnější nade všechno a nevyčísitelně zlé“. Bylo mi ukázáno, že mnozí si lichotí, že jsou dobrými křesťany, a přitom nemají ani paprsek světla od Ježíše. Nemají sami pro sebe živou zkušenost v božském životě. Potřebují hluboké a důkladné dílo sebeponížení před Bohem, dříve než pocítí svou pravou potřebu opravdového a vytrvalého úsilí k získání vzácných milostí Ducha.“ Testimonies, svazek 3, 252, 253.

Jakmile byl Izajáš obrácen ze svého laodicejského stavu, dobrovolně se přihlásil, aby nesl světu poslední výstražné poselství. Třetí verš šesté kapitoly spojuje Izajášovu prorockou historii s prorockou historií osmnácté kapitoly Zjevení, kdy anděl sestupuje a země je ozářena jeho slávou.

Potom jsem viděl jiného anděla sestupovat z nebe, který měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. Zjevení 18,1.

Izajáš představuje Boží lid v době, kdy sestupuje anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, neboť když byl uveden do nebeské svatyně, slyšel serafy volat: „Svatý, svatý, svatý jest Hospodin zástupů; celé země je plno jeho slávy.“ Izajáš, stejně jako Jan ve Zjevení, představuje Boží lid, který hlásá poslední výstražné poselství. Jan nazval Boží lid „ostatkem“ a Izajáš o něm mluvil jako o „desetině“, tedy o desátku. Kořenové slovo v hebrejštině znamená „dávat desátky“.

Prorocká otázka „jak dlouho?“, kterou položil Izajáš, je v Božím slově kladena opakovaně (a ve stručnosti řečeno, odpověď na otázku „jak dlouho?“ spočívá v tom, že označuje příchod národního nedělního zákona ve Spojených státech). Podle Ellen White v té době „národní odpadlictví bude následováno národní zkázou“ a podle Izajáše je to tehdy, když „města budou zpuštěna, bez obyvatel, a domy bez člověka, a země bude naprosto zpuštěná, a Hospodin odstraní lidi daleko pryč a uprostřed země bude veliké opuštění.“ „Veliké opuštění uprostřed země“ jsou ti „mnozí“,

kterí jsou podle Daniele 11,41 poraženi při nedělním zákoně. To jsou osoby z Izajáše 6 a Matouše 13, které mají oči, ale nevidí, a mají uši, ale neslyší, a také ti ze Zjevení 3, kteří odmítají radu laodicejské církvi.

Vstoupí také do slavné země a mnohé země budou poraženy; avšak tito uniknou z jeho ruky: Edóm a Moáb a přední ze synů Amónových. Daniel 11,41

Izajáš měl vidění Ježíše Krista v Jeho svatyni, stejně jako Jan ve Zjevení. Izajáš představuje „desátek“ neboli desetinu, která se „navrací“ a „bude sežrána“ jako strom. Hebrejské slovo přeložené jako „sežrána“ znamená strávit ohněm. Avšak „desátek“ má v sobě „podstatu“, kterou oheň nestráví. Zřejmě devět desetin tuto podstatu nemělo? Oheň, znázorněný jako ten, který požírá a stravuje terebint a dub, je ohněm Posla smlouvy, který náhle přichází do svého chrámu v knize Malachiáš.

Hle, posílám svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Pán, kterého hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení; hle, přijde, praví Hospodin zástupů.

Kdo však obстоjí v den jeho příchodu? a kdo zůstane stát, až se ukáže? neboť je jako oheň taviče a jako valchářské mýdlo. I posadí se jako tavič a čistič stříbra; a očistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu obět' ve spravedlnosti. Tehdy bude obět' Judy a Jeruzaléma Hospodinu příjemná jako za dávných dnů a jako v letech starodávných. Malachiáš 3,1–4.

Izajášova desetina, (což je desátek), je také Malachiášovou „obětí ve spravedlnosti“. Malachiášovou obětí je Boží lid, znázorněný jako „synové Léviho“, kteří jsou očišťováni ohněm, aby přinesli „obět' ve spravedlnosti“, a ti, kdo jsou v Izajášově svědectví „stráveni“ ohněm, jsou desetinou neboli desátkem.

Podle milosti Boží, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ, a jiný na něm staví. Každý však ať hledí na to, jak na něm staví. Neboť jiný základ nikdo nemůže položit než ten, který již položen jest, a tím jest Ježíš Kristus. Staví-li pak kdo na tomto základě zlato, stříbro, drahé kamení, dřevo, seno, slámu, dílo každého vyjde najevo; neboť den je ukáže, poněvadž se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké jest. 1 Korintským 3,10–13.

Pavel zde prohlašuje, že dílo každého člověka bude zjeveno „ohněm“. U Malachiáše oheň spaluje strusku. U Izajáše dochází k očištění „desátku“ „když“ opadá listí. Listí je symbolem skrytého hříchu, přetvářky a opovázlivosti, jak o tom svědčí Adam a Eva.

Izajášova „desetina“ má v sobě podstatu, kterou nelze spálit, a touto podstatou je „svaté símě“. Mají v sobě Krista, naději slávy. Izajáš je sám „svatým semenem“ a zároveň i onou „desetinou“, s níž se ztotožňuje. Jak „svaté símě“, tak i „desetina“ se skrze Zjevení Ježíše Krista v Jeho svatyni navrací z laodicejského stavu do stavu filadelfského.

Vidění Boží slávy, které přivádí Izajáše k výkřiku, že je ztracen, že je člověkem nečistým a hříšníkem potřebujícím odpuštění, se odehrává v nebeské svatyni v době, kdy stromy shazují své listí. Slovo „shodit“ znamená „vyvrhnout“ nebo „porazit“ strom. Je zde znázorněno vyvržení

Laodiceje. „Desátek“ neboli ostatek projde očišťujícím „ohněm“, který přináší Malachiášův Posel smlouvy, takže jejich lidské skutky budou duchovně spáleny, a zůstane tak pouze „podstata“, kterou nelze spálit, totiž „svaté símě“. Ti, kdo odmítnou slyšet, budou odvrženi jako mrtvé suché listí nebo vyplivnuti z úst Páně.

Ježíš je svaté Símě a símě má veškerou nezbytnou DNA k tomu, aby vytvořilo celou rostlinu. Slovo Boží je semenem, a proto první zmínka o nějaké věci ve Slově Božím obsahuje všechny informace potřebné k tomu, aby se toto téma v věřícím rozvinulo do plné zralosti, je-li správně pochopeno.

Šestá kapitola Izajáše označuje lid, který nebude „slyšet“ v časovém období, kdy MUSÍTE slyšet, abyste byli požehnáni poselstvím Zjevení Ježíše Krista. Lid, o němž Ježíš mluvil, byl vyvoleným Božím lidem, byl Jeho manželkou, byl Jeho smluvním lidem, byl starověkým Izraelem.

Starověký Izrael neboli první Izrael je předobrazem novodobého Izraele neboli posledního Izraele. Boží lid na konci světa jsou adventisté sedmého dne, Jeho vyvolený lid, Jeho manželka, Jeho smluvní lid — novodobý Izrael. Svědectví dějin Izajášových spolu s dějinami Kristovými poskytuje dva svědky, kteří potvrzují, že na konci světa bude adventismus sedmého dne v ztraceném a nezachránitelném „stavu“, znázorněném v poselství Laodiceji.

Ve skutečnosti nejsou nespasitelní jako takoví, nýbrž pouze nespasitelní ve svém laodicejském stavu, jako jím byl Izajáš před svou zkušeností a jako jimi byli Židé v době Kristových dějin.

Jednou z věcí, které musí laodicejský „slyšet“, je podobenství o rozséváči. Musí v tomto podobenství „slyšet“, že Slovo Boží je „semeno“, svaté semeno. Když je to „slyšeno“, je položen základ, který začíná otevírat tajemné poselství Zjevení, neboť toto poselství je zahaleno v hlubokém poznání, že Ježíš je Alfa i Omega, První i Poslední, Počátek i Konec. Porozumět vztahu konce k počátku zahrnuje porozumění tomu, že Ježíš je Slovo a že On je Semeno.

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlo lidí. A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Jan 1,1–5.

Abrahamovi a jeho potomku byla dána zaslíbení. Nepraví: „A potomkům“, jako o mnohých, nýbrž jako o jednom: „A tvému potomku“, jímž je Kristus. Galatským 3,16.

Porozumět vztahu mezi koncem a počátkem vyžaduje porozumění „pravidlu prvního zmínění“. Pravidlo prvního zmínění určuje, že počátek určitého tématu je nejdůležitějším odkazem, neboť v sobě obsahuje celý příběh, protože jako Slovo Boží je semenem. Poslední odkaz je druhý co do důležitosti v tom smyslu, že právě tam jsou všechny prvky příběhu spojeny dohromady, takže nezůstávají žádné nezodpovězené otázky. Jsou to však prostřední odkazy k určitému tématu, které dodávají příběhu sílu a jasnost, a v tomto smyslu je střed stejně nezbytný jako počátek nebo konec.

K tomuto tématu je třeba říci ještě mnohem více, avšak vrátíme-li se k oddílu ve třinácté kapitole Matoušova evangelia, můžeme si povšimnout, že Ježíš rozlišil dvě skupiny lidí, kteří slyší nebo neslyší. Určuje více než jeden způsob, jak neslyšet, avšak poté vyslovuje požehnání nad těmi, kteří

skutečně slyší.

Blahoslavené jsou však vaše oči, neboť vidí, a vaše uši, neboť slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, ale nespatriili, a slyšet to, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy slyšte podobenství o rozsěvači. Matouš 13,16–18.

Prorocky je tedy toto „blahoslavenství“ právě týmž blahoslavenstvím jako ve Zjevení 1,3:

Blahoslavený, kdo čte, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko.

Ježíšův odkaz v Matoušovi třinácté kapitole na Izajáše šest, ve spojení se spisy Ellen Whiteové, potvrzuje, že na konci světa jsou věci, které jsou viděny a slyšeny, a které byly natolik ohromné, že mnozí spravedliví muži a proroci toužili žít v tom časovém období, kdy mělo být rozpečetěno poselství posledního varování a kdy je lidé měli tehdy „vidět“ a „slyšet“.

Janovi bylo řečeno, aby zapečetil to, co promluví „Sedm hromů“ v desáté kapitole, a ve dvacáté druhé kapitole je vysloven výrok: „Nezapečet'uj slov proroctví této knihy; neboť čas je blízko.“ Následující verš označuje uzavření doby lidské zkušební lhůty. Těsně před uzavřením zkušební doby zaznívá výrok, aby bylo odpečetěno „Sedm hromů“, což je jediné místo v knize Zjevení, které je v té době zapečetěno. O „Sedmi hromech“ jsme poučeni, že představují počátek a konec adventismu.

„Zvláštní světlo dané Janovi, které bylo vyjádřeno v sedmi hromech, bylo vyličením událostí, jež měly nastat pod poselstvími prvního a druhého anděla....“

„Poté, co těchto sedm hromů vydalo své hlasy, přichází k Janovi, podobně jako k Danielovi, příkaz ohledně malé knihy: ‚Zapečet' to, co vyslovilo sedm hromů.‘ Tyto věci se vztahují k budoucím událostem, které budou zjeveny ve svém pořadí.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

Sedm hromů představuje události během počátku adventismu v dějinách poselství prvního a druhého anděla, od roku 1798 až do 22. října 1844, a v tomtéž článku uvedeném výše jsme informováni, že Sedm hromů „se vztahují k budoucím událostem, které budou zjeveny ve svém pořadí“. Počáteční dějiny adventismu znázorňují závěr adventismu, neboť Ježíš Kristus jako Alfa a Omega klade svůj podpis na celé dějiny adventismu, neboť jsou to dějiny stejně posvátné, jako byly dějiny starověkého Izraele.

Podle Ježíše v Matoušovi třinácté kapitole jsou tyto události tím, co proroci toužili spatřit a za jehož poznání byli učedníci blahoslavení. Tito učedníci představují Boží lid na konci světa, který je blahoslaven pro to, co vidí a slyší. To, co vidí a slyší, je poselství Zjevení Ježíše Krista, které je zároveň znázorněno poselstvím Sedmi hromů, jež představují jak milleritské dějiny, tak dějiny sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní předkládána s mocí, neboť je mnoho lidí, kteří ztratili správný směr. Tato poselství mají jít ke všem církvím.“

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespatřili, a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly věci, jež byly viděny v letech 1843 a 1844.

„Poselství bylo dáno. A v opakování tohoto poselství by nemělo být žádného prodlení, neboť znamení časů se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Potom Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

Ellen Whiteová ztotožňuje dějiny, které Kristus označil za dějiny, jež spravedliví muži toužili spatřit, s dějinami mileritů od roku 1840 do roku 1844, a poté říká, že „poselství bude brzy dáno z Božího ustanovení, které vzroste v mocné volání“. „Mocné volání“ symbolizuje závěrečné varování třetího anděla, a až bude toto poselství dáno, zopakuje dějiny počátku adventismu. Poslední varovné poselství jsou „poselství“, která mají „jít ke všem církvím“, a všechna „poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní učiněna působivými“.

Alfa a Omega znázorňuje konec skrze počátek. Ellen White uvádí, že „poselství mají jít ke všem církvím“, a Ježíš řekl Janovi: „Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu a do Smyrny a do Pergama a do Thyatir a do Sard a do Filadelfie a do Laodiceje.“

Poselství z let 1840 až 1844 jsou součástí toho, co má být posláno církvím.